



JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 28. maj 2013
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Jean Elisabeth Hørdum
Sagsnr.: 2013-0030-1453
Dok.: 770019

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 820 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 6. maj 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Morten Bødskov

/

Freja Sine Thorsboe

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 820 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”I forlængelse af svar på REU alm. del spørgsmål 440, bedes ministeren oplyse baggrunden for, at anklagemyndigheden var af den opfattelse, at hjemmerøveriet var omfattet af de nye skærpede regler, som blev indført ved lov nr. 760 af 29. juni 2011 om ændring af straffeloven (skærpede straffe for hjemmerøveri og organiseret indbrudskriminalitet), samt baggrunden for, at Rigsadvokaten ikke bakker op om anklagemyndighedens oprindelige opfattelse og fortolkning af de skærpede reglers rækkevidde.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”1. Som anført i mit bidrag til besvarelsen af spørgsmål nr. 440 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg blev der ved lov nr. 760 af 29. juni 2011 om ændring af straffeloven (Skærpede straffe for hjemmerøveri og organiseret indbrudskriminalitet) gennemført en betydelig skærpelse af strafniveauet for såkaldte egentlige hjemmerøverier. Det er således med strafskærpelsen tilsigtet, at straffen for egentlige hjemmerøverier skal forhøjes til det dobbelte i forhold til den straf, der hidtil har været fastsat af domstolene, således at straffen som udgangspunkt vil være 5 års fængsel.

Ifølge lovforslagets bemærkninger omfatter strafskærpelsen røverier, hvor gerningsmanden og ofret ikke har haft forudgående personlige relationer, men hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i ofrets hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboeren var hjemme (egentlige hjemmerøverier).

Strafskærpelsen omfatter ikke andre tilfælde, hvor en gerningsmand trænger ind i et privat hjem for at begå røveri.

2. Ved dom af 17. december 2012 tog Højesteret for første gang efter strafskærpelsen stilling til en sag om hjemmerøveri. I den pågældende sag var de to tiltalte på opfordring af og efter planlægning med en tredje gerningsmand trængt ind i forurettedes hjem. Den tredje gerningsmand deltog ikke i selve udførelsen af røveriet, men hun kendte forurettede og var med til at aftale, at de to tiltalte skulle tage ud til forurettede, der ifølge hende havde penge og hash liggende.

I forbindelse med Højesterets behandling af sagen gjorde anklagemyndigheden – under henvisning til bemærkningerne i

lovforslaget til strafskærpelsen – gældende, at der var tale om et egentligt hjemmerøveri omfattet af strafskærpelsen. Anklagemyndigheden henviste herved til, at de tiltalte ikke kendte forurettede, at de havde en formodning om, at der var værdier i hans hjem i form af penge og hash, og at de trængte ind i hans hjem, selv om han var hjemme.

Højesteret bemærkede, at kerneområdet for definitionen af et egentligt hjemmerøveri må antages at være planlagte overfald på tilfældige sagesløse personer i deres eget hjem for at fratage dem værdier.

Højesteret bemærkede, at der ikke i forarbejderne er taget klart stilling til en situation som den beskrevne, hvor der har været en forudgående personlig relation mellem ofret og en medvirkende gerningsmand, som har anstiftet røveriet, men ikke har deltaget i selve udførelsen af røveriet. På den baggrund fandt Højesteret, at det ikke med tilstrækkelig sikkerhed kunne lægges til grund, at det havde været hensigten med lovændringen, at et sådant røveri skulle anses som et egentligt hjemmerøveri omfattet af strafskærpelsen.

Begge gerningsmænd blev herefter idømt 1 år og 6 måneders fængsel.

Den konkrete sag vedrørte således et særligt ”grænsetilfælde”, hvor Højesteret skulle tage stilling til, om sagen i lyset af sine konkrete omstændigheder faldt på den ene eller den anden side af grænsen for, hvilke hjemmerøverier der er omfattet af strafskærpelsen fra 2011.

3. Den endelige stillingtagen til, om en given situation er omfattet af en straffebestemmelse, herunder en strafskærpelse, henhører selvsagt under domstolene, og som det fremgår, fandt Højesteret efter en konkret vurdering af den pågældende sags omstændigheder, at røveriet faldt uden for den kategori af hjemmerøverier, der er omfattet af strafskærpelsen.

Rigsadvokaten har orienteret politikredsene og statsadvokaturerne om dommen, ligesom nærmere retningslinjer for anklagemyndighedens strafpåstand i disse sager er blevet indarbejdet i Rigsadvokatens Meddelelse nr. 9/2005 om sanktionspåstande i sager om overtrædelse af straffeloven.

Det er således i lyset af Højesterets dom Rigsadvokatens opfattelse, at anklagemyndigheden ikke bør gøre gældende, at der er tale om et egentligt hjemmerøveri omfattet af strafskærpelsen, hvis der er en personlig relation mellem én af gerningsmændene og ofret, uanset om den pågældende gerningsmand har deltaget i selve udførelsen af røveriet eller ej.

Politiet og anklagemyndigheden er fortsat meget opmærksomme på sager om hjemmerøverier, og der vil naturligvis også fremover som udgangspunkt blive nedlagt påstand om en fordobling af straffen i overensstemmelse med bemærkningerne i lovforslaget til strafskærpelsen, når der er tale om et egentligt hjemmerøveri.”